

Vrchní ke mě přitančil se sklenicí plnou zlatavýho moku. Odmítavě jsem zavrtěl hlavou a podal mu dvacetikorunu. Pokud jsem chtěl na kemp dojít za světla, tak by nejvyšší čas vyrazit.

Skoro jsem do něj vrazil a hlavně jsem se příšerně lekl. Chlap v bílým hávu seděl uprostřed cesty a smutně se na mě díval.

"Do čerta! Ty jsi mě vyděsil," ulevil jsem si.

Podíval se na mě značně vyčítavě: "Přeji pěkný večer, Eriku." To jsem nečekal. Taky mě překvapilo, že zná moje civilní jméno.

"Vím, nečekal jsi mne, ale musel jsem přijít, abych ti ukázal cestu."

"Jakou cestu, sakra!" Naježil jsem se. "Na kemp trefím i za mlhy a opilej!"

"No právě," vzdychl. "Já jsem ti přišel ukázat jinou cestu. Jsem totiž tvůj anděl strážný."

"Anděl, říkáš. A hlídací, jo?"

"Strážný." Opravil mě s výtkou v hlase.

"Aha," nasadil jsem chápatý výraz. "A co mi teda chceš?"

"Chci ti pomoci. Víš, mám o tebe starost. Do kostela nechodíš, kleješ, po hospodách chodíš, jíš v pátek maso a co se týká mladých a nadějných autorek..."

Moc na mě nezapůsobil. Připomínalo mi to přístup mojí babičky. Jenže když už tady byl, tak se mi ho nechtělo rovnou poslat k ďasu.

"Víš, pro vás tam nahoře budu asi ztracenej případ. Taky si nejsem jistej, jestli se mi nějaká cesta chce hledat. Ale možná by nebylo špatný, kdyby jsi tu na víkend zůstal, ať ti doma neřeknou, že jsi můj případ odflákl."

Očividně se mu ulevilo. "Víš, říkali mi, že můžeš být nebezpečný, ať si dám pozor."

"Svatá pravda." Hrdě jsem vypjal hrud'.

Asi se lekl, protože na chvíli ztichl.

"Hele," řekl jsem o něco smířlivěji. "Pojď na kemp. Dáme si s klukama čaj a pokecáme."

Anděl vstal. Všiml jsem si, že měl nádherný bílý křídla. Taky mi ale hned došlo, co by to bylo za smrad, kdyby mu chytli od vohně.

"Musíš tohle tahat s sebou?" Zlehka jsem ho za jedno zatahal. Pokrčil rameny.
"Snad by to šlo zamaskovat," navrhl jsem. "Co takováhle usárna. Šlo by to?"
Anděl si prohlídl chciplý děcko na mých zádech a s úsměvem se otočil. "Takhle nějak?"

Uznale jsem přikývl. Zbalenou ji měl perfektně. Akorát ta bílá barva vypadala trochu zvláštně. Ale to se vysvětlí. Na kempu už hořel oheň. Arnie hrál na kytaru a Betsy vařila čaj.

"Tohle je Anděl," představil jsem svého nového kamaráda. Nikdo se nedivil, akorát Arnie si rejpnul, jestli chce zůstat s báglem na zádech celý víkend. Anděl se na něho jenom usmál a Arnie se k tomu už nevracel.
"Ty, Anděle, vono to nejde sundat, žejo?," spiklenecky jsem na něj mrknul. Trochu zčervenal, ale neodpověděl mi.

Večer se vydařil. Hráli jsme na kytaru, zpívali, kecali. Anděl se očividně dobře bavil. Dostal jsem hlad a tak jsem si usmažil flák slaniny. Nabídl jsem i Andělovi, ale ten se zatvářil vyčítavě: "To je maso, Eriku. A dnes je pátek."
"Vím o tom," zchladil jsem ho. "Pokud nemáš hlad, tak nejez. Aspoň víc zbude."

Chvilí váhal a pak si kus slaniny vzal. Ten větší. Evidentně mu chutnalo. A to už byla noc a kluci vytáhli flašku rumu. Anděl si dal taky. Myslím, že nevěděl, co to je. Tvářil se ale nadšeně a statečně s náma držel krok. Brzy zářil jako sluníčko. Spal se mnou pod jednou dekou, protože ta jeho uzda fakt nešla sundat. Zima nám ale nebylo. Spal jsem jako v peřince.

Ráno nás vzbudil Jery, jak štípal dřevo. Anděla jsem vyhnal pro vodu a Betsy zatím uvařila čaj. Klubalo se krásný vandrácí ráno. Nádhera. Anděl se trochu ošíval nad svým hrnkem čaje. Asi ho trochu bralo, jak byl horkej a voněl ohněm. Ale vypil ho. Pak přišli další lidi. Kecalo se, dělalo se dřevo, blblo, opravovala se bouda. Prostě pohoda. Anděl byl nadšenější a kluci ho brali naprosto skvěle. Jery ho učil házet nožem a hrozně se divil, že se mu nelíbí jeho oblíbená pomůcka: "Představ si tam místo kůlu tchýni."

Pak si Anděla odchytila Betsy a někam spolu na celý odpoledne zmizeli. Vrátili se až večer k ohni. Anděl si sedl vedle ní. Nedalo mi, abych si nedloubl ohledně mladejch autorek, ale tvářil se, že neví o čem je řeč. V noci jsem se nemusel dělit o deku. A byla mi zima.

V neděli ráno vypadal velmi nevyspale. Zamyšlene usrkával čaj a pak se nás najednou zeptal, jestli chodíme do kostela. Všichni ztuhli. Šerif si ho vzal stranou a dlouho si s ním povídal. Nevím o čem mluvili. Šerif chvíli ukazoval na nebe, pak na les, pak na nás a pak zase na nebe. Anděl vážně přikyvoval a nakonec se začal smát.

Přišlo odpoledne a čas odejít. Jery s Šerifem museli jít na vlak, Betsy taky. Seděla vedle Anděla a zírala do ohně. Potom Šerif vstal a podal Andělovi ruku: "Hele, bylo fajn tě poznat. Doufám, že se zase ukážeš, protože se nemíním dívat celou zimu na ségřin smutnej ksicht." Pak vzal bágl a odešel následován Jerym a Betsy.

Anděl zesmutněl.

"Tak co, ještě pořád máš pocit, že jsme banda nebezpečných hříšníků?," zeptal jsem se ho. Mlčel.

Pak si vzdychl: "Víš, vždycky mi říkali, jak je to na zemi hrozný, jací jste vy trampové neznabozi."

"To máš tak," vzal jsem ho kolem ramen. "Zmetky potkáš všude. I mezi trampama. Ale není jich moc. Ve městě se křivej ksicht snadno schová, ale tady by mu to neprošlo."

"Když vy umíráte a jste nemocní."

Mávl jsem rukou. "Aspoň máme důvod žít nadoraz a těšit se z každého východu slunce." Asi to pochopil, protože se přestal tvářit tak smutně.

"Já se s tím moc nechlubím, ale v nebi je hrozná nuda. A nesnáším hraní na harfu."

"Tak se tam nevracej," navrhl jsem mu.

"Ale to by mi sebrali křídla," zašeptal.

Usmál jsem se. "K čemu by ti byly dobrý? Už jsi je dva dny nevytáhl a ani ti to nepřišlo. Kdybych já mohl létat jako pták, asi bych si už nikdy nevážil pocitu, když po dlouhém plahočení vylezu na kopec a rozhlídnu se." Nechal jsem ho chvíli samotného a šel schovat náradí. Anděl někam zmizel, ale podle bílý usárny vopřený o strom mi bylo jasné, že se nevidíme naposled.